

nogen for Grusomhed, thi enhver Krig er vel det grusomste, det skrækkeligste, som lader sig tænke, og mod dens Grusomhed gives der ingen Hjælp.

Vor Tankeverden er rystet, og trøstesløse er vi Vidne til Livet og dets Jammer. Og vi føler stærkere end før, at kun ved at overtyde enhver enkelt om, at man tjener sit Fædreland bedst ved at bekæmpe Krigsideen, kun derved, at vi lærer at erkende Freden som det højeste Gode, kan den ægte Kultur komme til Udvikling i Fremtiden.

Herom kan De være forvisset, ærede Frøken Doktor.

Deres ærbødige

H. van Biema-Hijmans,
Formand for Nederlandske Kvindeforeningers Landsforbund.

Af et Brev fra en ung Englænderinde om Krigen.

.....Selve Tanken om en Krig er frygtelig; den er saa grusom og barbarisk og saa frygtelig meningsløs, fordi den aldrig bringer Tingene i Orden, saadan som mange Mennesker mener, at den gør.

Jag dadler ikke Tyskerne alene for al denne Ulykke; alle Europas Stormagter har nemlig været skyld i mange Aar og har intrigeret, har arbejdet og lagt Planer med deres hemmelige Traktater og Alliancer, har bygget deres Flaader og Hære op med febrilsk og fabelagtig Hast, indtil til sidst Bruddet maatte komme.

Og hvad kæmpes der for? Kun for at skrabe til sig det mest mulige af Jordomraade og Magt. Vi Englændere har ganske vist det største Kejserrige i Verden, men efter min Mening var det bedre at høre til den mindste Stat i Verden, som kunde lade sine Indbyggere føre en fredelig Tilværelse, hvor der ikke var den grændseløse Fattigdom, de skrækkelige Kaserner og elendige Hytter, de Tusinder af hungrende og daarlig-klædte Men-

nesker, saadan som vi har dem i vore Storstæder. — Vi har ganske vist et vældigt Kejserdømme, og vor Flaade maa staa i Forhold dertil for at forsvare det. Det koster os Millioner af Pund hvert Aar, som burde bruges til Opdragelse. Husly for Fattige, og til Udryddelsen af saadanne Onder som Brystsygen, der dræber mange Tusinde af vort Folk hvert Aar af dem, som maa leve deres Liv i de indeklemte, elendige Boliger i Storbyerne, hvor Luften er fuld af Smitte, af Røg, af Smuds.

Jeg kan ikke faa mig selv til at hade Tyskerne, fordi vi er i Krig med dem, thi for mange af Tyskerne er sikkert Tanken om det skrækkelige Blodbad lige saa opvækkende, som for mig selv.

Det er ondt og det er en Forbrydelse mod Gud, at alle disse Mennesker, Englændere, Franskmænd, Tyskere, Russere, bliver oplært og opdraget til at dræbe hverandre og sønderlemme hverandres Kød som vilde Dyr. Gud kan ikke lytte til vore Bønner, naar vi beder ham om at velsigne slige Rædselsgeringer. —

Mændene vil aldrig gøre Ende paa Krigen, men Kvinderne vil og — maa. Kvinderne, som føder Børnene til Verden, har al Besværet med at opføde og opdrage dem til Mænd, blot for at se dem blive taget bort og skudt som Kvæg, — hvilket man kalder at forsvare sit Land! Hvis der ingen Hær og ingen Flaade var i Verden, vilde Folk aldrig drømme om eller ønske at slaa hinanden ihjel. —

Det skrækkeligste er endda, at det er de bedste og mest værdifulde Dele af Nationerne, der bliver dræbt, medens de andre bliver tilbage for at opfostre den næste Generation. — Kvinderne i alle Lande maa arbejde sammen, indtil de faar en Stemme med i Lovgivningen i deres Land, og de maa sige til Mændene: »Læg Vaabnene bort! Lad os arbejde, lad os handle! Lad os hjælpe hverandre hele Verden over til Fred, at vi kan blive sande Kristne i Stedet for de Skin-Kristne, vi nu er!«

Hvis Kvinderne er tilfredse, og ikke af hele deres Sjæl vil fremkomme med Protest, eller gøre sig Ulejlighed med at hjælpe til at modarbejde Krigen i de civiliserede Lande, ja, saa har de kun sig selv at dadle for de skrækkelige Tingenes Tilstande. —

Natalie Zahle.

—o—

Sjældent har jeg læst en Bog med saa andagtsfuld Interesse som denne, og næppe har jeg mødt noget Menneske, hvem jeg har set op til med saa udelt og ophøjet Ærbødighed, som Frk. Zahle. Med Tak omsluttede mine Tanker og Følelser hende, mens hun endnu levede, og med Tak for, at hun har levet, og at jeg fik Lov at komme indenfor hendes Virkekreds, bevarer jeg hende i Mindet.

Ved at læse om hendes Liv og Virken har jeg genlevet i Erintringen min Kursustid, der hører til den lykkeligste Periode af mit Liv, og det har været, som var jeg Frk. Zahle og den Stab af udmærkede Hjælpere ganske nær og som den Aand, jeg havde følt gennem hele Virksomheden, og som ogsaa for mig har været en bærende Kraft i mit Liv, paa ny slog mig stærkere i Møde.

Da jeg læste Betragtningen over Frk. Zahles Virken for Kvindesagen, der havde været af mere indirekte Natur, mindedes jeg særlig en af disse Aftener, da Frk. Z. samlede de unge om sig; hun sagde da i sin Tale: »Meningen med, at De er kommen her, er ikke den, at vi vil uddanne Dem til Nonner eller Eneboerliv, nej, vi vil gerne hjælpe Dem til maaltbevidst at tage Deres Gerning op i Livet, enten det bliver i eget Hjem eller i en anden Samfundsstilling.«

Som Frk. Z. var en værdifuld Kvindesagsven, saa tror jeg, mange af hendes Elever har stræbt efter Evne at følge de Impulser, de fik fra deres Læremester, ved at udføre deres Arbejde, hvor de blev sat saaledes, at det under lige Vilkaar stod Maal med deres mandlige Medarbejderes. — Det er for yderligere at understrege hendes store Betydning for Kvindesagen, at disse Linier fremkommer.

Med higende Længsel efter Kundskab kom jeg som Elev paa Frk.